

Manifest del Comitè de Dones de Ripollet 25N 2020

[No volem començar el manifest sense tenir abans un record pels 60 anys de l'assassinat de les germanes Mirabal, tres activistes polítiques de la resistència contra la dictadura a la República Dominicana. En honor a la seva memòria i la seva lluita, l'any 1981 les dones de Sud-Amèrica van declarar aquest dia com el Dia per a l'eliminació de la violència envers les dones, una data finalment feta internacional per la ONU l'any 1999.]

Avui, 25 de novembre, ens tornem a concentrar a les places i els carrers de tot el món per alçar la veu contra la violència que patim les dones. Un any més ens rebel·lem contra les violències que travessen tots els àmbits de la nostra vida. Aquest 2020 sumem 81 dones assassinades entre feminicidis oficials i no oficials que s'afegeixen a la llarga i incompleta llista de 1074 dones assassinades comptabilitzades oficialment per govern espanyol des del 2003.

L'assassinat és la última conseqüència d'un sistema patriarcal que s'oposa dia rere dia a la nostra lluita. Una lluita que ens ha d'incloure a totes: a les dones treballadores, a les cis, a les trans, a les migrants, a les prostitutes, a les dones amb diversitat funcional, a les dones joves, adultes i a grans, a les dones heterosexuales, bisexuals, sàfiques, lesbianes i asexuals. Perquè totes puguem viure, finalment, en una societat justa i igualitària.

Durant la pandèmia de la COVID-19 la violència i el masclisme no s'han aturat. El confinament ens ha demostrat que, qui volia exercir el control sobre les dones ho ha tingut més fàcil que mai. L'aïllament i l'increment de la violència psicològica ha estat freqüent en contextos en que s'ha reduït la xarxa social i l'activitat habitual de les dones per les restriccions.

S'han continuat produint agressions sexuals en entorns d'oci, però també en entorns polítics, en entorns laborals, socials i, com no, a l'espai públic del carrer. També en el món virtual, les ciberviolències, com ara el control o l'assetjament a través de les xarxes socials o el sexpredding, han pres rellevància i han permès als agressors controlar i assetjar les seves víctimes, sense necessitat de conèixer-les amb elles.

Aquest any hem comprovat que el que ens han dit sempre no és veritat: la casa no sempre és un espai de pau, sinó que per moltes ha estat i és un espai de por

i violència. Potser aquest és l'any en què, contràriament al que creïem, el lloc més segur per a les dones i les nenes pot ser el carrer, les places, els llocs on fem vida, mentre que la llar, la proximitat, allò que ens havien ensenyat com a refugi, pot ser l'espai més perillós per a nosaltres.

Quan hem tornat a ocupar els carrers i els nostres llocs, els masclistes han vist que perdien aquest poder. És per això, que els majors episodis de violències han estat, precisament, quan s'ha produït el desconfinament.

Avui ens tornem a concentrar per demanar, un any més, mesures efectives de protecció per a totes aquestes situacions i també per totes aquelles que no hem parlat. També ens concentrem per dirigir-nos a totes aquelles dones que han sortit d'una situació de violència o que encara la pateixen ara en aquests temps incerts amb una sola frase: NO ESTEU SOLES.

Ens dirigim als homes que també esteu en contra d'aquestes violències: És hora de que us feu responsables i intervingueu.

I per últim, un recordatori pels agressors: No hi haurà espai per la impunitat. I en paraules d'Audre Lorde: «El vostre silenci no us protegirà».

Hermana, yo sí te creo. Germana, no estàs sola!